

[Finansministeren]

for skal vi selvfølgelig ikke tro, at vi har løst alle problemer.

Men vi skal også passe meget på, at vi nu ikke giver det danske samfund et indtryk af, at vores problemer er uløselige. Det, det handler om, er, at vi er realister, at der nu gives et tilbud til danske virksomheder om at øge produktionen og dermed eksport og beskæftigelse. Og tages det op – og det er jeg overbevist om at det vil blive – så har vi også chancen for efterhånden at få løst både arbejdsløsheds- og betalingsbalanceunderskudsproblemerne.

Hr. Gert Petersen sagde tidligere på dagen, at resultatet af regeringens økonomiske politik jo bare var en kæmpearbejdsløshed. Jeg vil gerne sige til hr. Gert Petersen, at en sådan udtalelse kan man jo komme med ude i forsamlingshuse, men det går jo ikke rigtig de steder, hvor man skal stå til ansvar for, hvad det egentlig handler om.

Hvad er det, der er sket omkring beskæftigelsen? Ja, denne regering har i samarbejde med Det Radikale Venstre gennemført en politik, som i de foregående år gav op mod 200.000 nye arbejdspladser, men på grund af en forringelse af konkurrenceevnen, på grund af en forringelse af de internationale konjunkturer kom der pludselig prognoser om en betydelig vækst i arbejdsløsheden. Men det gik jo ikke så galt i 1987, som man spåede. Der er jo ikke blevet større arbejdsløshed i 1987 i realiteten, end der var i 1986.

Nu kommer der en indsats, som har mulighed for at forhindre den nye store vækst i arbejdsløsheden, og derfor er der ingen rimelighed i at påstå, at politikken er mislykkedes. Den økonomiske politik er altid påvirket af mange forskellige faktorer.

Lige så vel som jeg ikke tror, at hr. Svend Auken ville gribe ind i indgåede overenskomster, tror jeg da slet ikke, at hr. Gert Petersen ville gøre det. Derfor er den eneste metode til at bringe os tilbage på sporet naturligvis at gennemføre de forslag, som Folketinget forhåbentlig og formentlig vedtager i morgen.

Hvad angår betalingsbalanceunderskuddet, har vi jo også set en betydelig tendens til bedring. Når vi ser finansredegørelsen, kan vi konstatere, at der i 1987 forventes et underskud i størrelsesordenen 19 mia. kr., næste år i størrelsesordenen 15 mia. kr. Ja, det er meget, men vi er i en situation, gør jeg opmærksom på, hvor

en række af dem, der har god forstand på disse ting, faktisk mener, at det måske bliver lidt lavere end det, regeringen skønner. Man skønner ikke, det bliver mere.

Forudsætningen for, at vi får løst vores betalingsbalanceunderskudsproblem, er, at den private opsparing fortsat går i vejret. Det viser finansredegørelsens bemærkninger og analyser meget klart. Det er også derfor, at det har været så afgørende for regeringen at sikre, at der ikke blev rørt ved de grundlæggende principper i kartoffelkuren.

Der er ingen tvivl om, at kombinationen af skattereform, kartoffelkur og lavinflation er det, der har ændret på situationen omkring opsparingen i dette samfund. Mens vi i 1985 og 1986 oplevede et kolossalt fald i opsparingskvoten, ser vi nu opsparingskvoten på vej op igen. Det er den tendens, der skal yderligere forstærkes. Derfor er det glædeligt, at vi er enige med Socialdemokratiet om, at vi, der har gennemført kartoffelkuren – regeringen og Det Radikale Venstre – skal foretage en række tekniske ændringer, men ikke indføre principper, som skulle virke imod øget opsparing, eller som skulle ændre på straffen for gældsætning.

Her ser vi så igen et af de mange eksempler på, at Fremskridtspartiet kunne være på vej til at trække tæppet væk under vores økonomiske politik. Havde vi ikke fået denne aftale, som et bredt flertal i Folketinget stod bag, så var kartoffelkuren blevet lemlæstet. Det var det, Fremskridtspartiet var parat til med det resultat, at løsningen af vores betalingsbalanceunderskudsproblemer ville være rykket endnu længere ud i fremtiden.

Jeg mener, vi har lov til at sige, at når Folketinget tager på juleferie, så har vi vedtaget en lovgivning omkring den økonomiske politik, som ikke løser alle vores problemer – det ville være en illusion at fastslå det – men som bringer os tilbage på sporet, som giver os muligheder for at forhindre en betydelig vækst i arbejdsløsheden, som giver os øgede muligheder for at løse vores betalingsbalanceunderskudsproblem, og det synes jeg er glædeligt. Så kan vi diskutere til dommedag, om folkepensionisterne skulle have haft 100 kr. mere eller mindre om måneden. Det, der står tilbage, er: Hvad er linjerne i den samlede økonomiske politik? Det opfatter jeg som det helt centrale. Derfor er regeringen tilfreds med, at det er lykkedes at nå